

๑๕๗

วรรณกรรมอมตะของศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี ๒๕๔๐

จินตนิยายการตะ

ปฐมาลิข

พนมเทียน

เล่ม ๑

ภาพปก สุรเดช แก้วท่าไม้

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่างๆ ตลอดจนเรื่องหนักๆ และเรื่องทางจิตินิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนว ดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมอง แนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพี่ยงไร) จะต้องมีความประพฤติกรรมของความเป็นมนุษยธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลก

ของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคตก็ตาม โลกเรานั้นถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะต้องเสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญชาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม

เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจากความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆ ที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม ๒๕๕๔

หมายเหตุ : พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์ใน
วารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ (พนมเทียน)

ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปีพุทธศักราช ๒๕๔๐

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา พนมเทียน เกิดเมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๔ ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมายและต่อเนื่องกว่า ๕ ทศวรรษ ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่นิยมของผู้อ่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยาย ซึ่งมีจำนวนมากถึง ๓๘ เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ, เล็บครุฑ, เพชรพระอุมา และ ศิวราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

พนมเทียนเป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งเรื่องประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย

นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน
ตลอดจนสารนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ
การใช้ภาษาด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขา
จึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละคร
วิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละคร โดยเฉพาะเรื่อง
จุฬาทรีคุณ เป็นที่นิยมกันมาตลอดกว่า ๕ ทศวรรษ นอกจาก
เรื่อง จุฬาทรีคุณ จินตนิยายเรื่อง ศิวราตรี ของ
พนมเทียนยังเป็นแรงบันดาลใจให้ “สกลวรรณ” นำ ศิวราตรี
มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า ๓๐,๐๐๐ คำกลอนโดยอาศัย
ความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของพนมเทียนเป็นพื้นฐาน

งานเขียนของพนมเทียนมิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไปสู่
โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดถือหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก พนมเทียนได้สร้างสรรค์ผลงานวรรณศิลป์
ทั้งงดงามและมีคุณค่าประทับใจผู้อ่านต่างรุ่นต่างวัย และ
ต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานกว่าครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่องเชิดชู
เกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปีพุทธศักราช
๒๕๔๐

นายฉัตรชัย

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่อง *ปฐพีเพลิง* นี้ เป็นหนึ่งในสามจินตนิยายชุดการตะของพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปี ๒๕๔๐ (อีกสองเรื่องคือ *จุฬาทรีคุณ* และ *ศิวารাত্রี*) ที่แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติจากนักเขียนให้จัดพิมพ์ขึ้นใหม่พร้อมกัน

ปฐพีเพลิง จัดเป็นงานยุคแรกๆ ของพนมเทียน โดยเรื่องแรกที่เขียนคือ *เห่าดง* เรื่องที่สองคือ *จุฬาทรีคุณ* เรื่องที่สาม *ทิวาถวิล* เรื่องที่สี่คือ *ปฐพีเพลิง* โดยเขียนขึ้นจากเค้าโครงประวัติศาสตร์อินเดียโบราณ ลงพิมพ์ครั้งแรกใน *เพลินจิตต์รายสัปดาห์* แต่กว่าจะได้ลงพิมพ์ พนมเทียนเคยเล่าไว้กับนิตยสาร *ขวัญเรือน* ว่า

“แม้ว่า *จุฬาทรีคุณ* จะเป็นละครที่ดังมาแล้ว แต่ชื่อพนมเทียนยังไม่มีใครรู้จัก และไม่มีใครรับรอง ผมพยายามส่งต้นฉบับไปอีกหลายที่ เขาก็ไม่รับเพราะเห็นเด็กไป เขามีข้อเสนอว่าผมน่าจะเขียนเรื่องสั้น แต่ผมไม่ชอบเขียนเรื่องสั้น

ผมก็เขียนเรื่อง *ปฐพีเพลิง* ขึ้นมา แล้วไปเสนอคุณเวช กระตุกฤษ์ โดยผ่านทางคุณสมุท ศิริไช ซึ่งเป็นพ่อเพื่อนผม คุณสมุทก็รับเรื่องไว้ แต่ว่าเสนอไปที่คุณเวช คุณเวชยังไม่สนใจ ใส่ลิ้นชักไว้เฉยๆ กระทั่งวันหนึ่ง คุณอุบล กระตุกฤษ์ ซึ่งเป็นภรรยาคุณเวชไปหนึ่งที่โต๊ะรื้อลิ้นชักเห็นต้นฉบับเรื่องนี้ก็เอามาอ่าน คุณอุบลอ่านก็บอกว่าสนุกดี เลยบอกให้คุณสมุทไปตามตัวผมมา จากนั้นเรื่อง *ปฐพีเพลิง* จึงได้รับการตีพิมพ์ ทำให้ผมเริ่มจะมีชื่อในวงการเขียนขึ้นมาบ้าง”

ภายหลัง *ปฐพีเพลิง* ลงพิมพ์ใน *เพลินจิตต์รายสัปดาห์* จนจบแล้ว มีการจัดพิมพ์รวมเล่มเป็นหนังสือปกอ่อนขึ้นครั้งแรกในปี ๒๕๔๘ และมีด้วยกันหลายเล่มจบ จากนั้น *ปฐพีเพลิง* ก็พิมพ์ซ้ำเรื่อยมาอีกหลายครั้ง หลายสำนักพิมพ์ อาทิ ฉบับพิมพ์ของสำนักพิมพ์हरषा พิมพ์ปกแข็ง ๒ เล่มจบ ฉบับของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่จัดพิมพ์ ๔ เล่มจบ เคยพิมพ์ไว้สองครั้ง ครั้งแรกปี ๒๕๔๖ ครั้งที่สองปี ๒๕๕๓

สำหรับ *ปฐพีเพลิง* ฉบับของแพรวสำนักพิมพ์ มีด้วยกัน ๒ เล่มจบ และแม้ว่าจินตนิยายเรื่องนี้จะเป็นงานยุคแรกๆ ดังกล่าวคือ มีอายุกว่า ๖๐ ปีแล้วใน พ.ศ. นี้ แต่ด้วยความที่ *ปฐพีเพลิง* เป็นผลงานของพนมเทียน จึงเชื่อว่าท่านผู้อ่าน

จะได้รับอรรถรสสูงสุดจากการอ่านแนวเรื่องรัก ซึ่งมีทั้งรักและ
รบอันดุเดือด ชื่นชม (น่านำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ หรือทำเป็น
ละครทีวี) มีนัยเชื่อมต่อกับ จุฬาทริศูณ เป็นการตอกย้ำให้เห็น
ว่า “ความรักนั้นสร้างและสามารถทำลายล้างทุกอย่างลงได้”

ใน ปฐพีเพลิง อุดมและอลังการด้วยฉากรักและฉากรบ
ตลอดทั้งเรื่อง ฉากของชมพูทวีป-อินเดียโบราณ โดดเด่นและ
ตระหง่าน ชวนให้จินตนาการ-เห็นภาพทุ่งกุรุ ป่าเวทิส
ท้องทะเลทราย เทือกเขาวินธัย เทือกเขาสัตปุระ และแม่น้ำคง
คา แม่น้ำยมุนา สมัยที่ยังมีอาณาจักรกุสินารา เมืองนาคปุระ
และหัสตินปุระ ยุคที่มีการรบพุ่ง ช้างชิงอำนาจ เกิดศึกสงคราม
ชิงบ้านชิงเมืองและชิงนางกันระหว่างเจ้าหญิงเจ้าชาย กระทั่ง
อาณาจักรบ้านเมืองต้องลุกท่วมอยู่ด้วยเปลวไฟ

เป็น ปฐพีเพลิง อันร้อนระอุอยู่ด้วยบาป พร้อมๆ กับ
ฉากรักฉากใคร่อันเร้าร้อนก่อนที่ทุกอย่างจะปิดฉากและล่มสลาย
ลง....

สำนักพิมพ์ใคร่ขอเชิญชวนท่านได้อ่านนวนิยายเรื่องนี้
เช่นเดียวกับที่ได้อ่าน จุฬาทริศูณ มาแล้ว

ใน จุฬาทรีคุณ ดารารายกับอริยวรรต คือ คู่พระคู่นาง
ที่จะอยู่ในความทรงจำ ทว่าใน ปฐพีเพลิง นาคมัลลิกา
กับ กฤตติกา ดาวโจร คือ คู่พระคู่นางคู่ใหม่ที่จะทำให้ท่านผู้อ่าน
จดจำไปอีกนานเท่านาน

แพรวสำนักพิมพ์

ตุลาคม ๒๕๕๖

หมายเหตุ : พนมเทียนให้สัมภาษณ์สาร
ขวัญเรือน ฉบับที่ ๖๓๒ มีนาคม (ปีหลัง) ๒๕๕๑

บทนำ

ลำห้วยนี้ชื่อว่า ‘ยมุนา’ ไหลเอื่อยคดเคี้ยวมาจากดินแดนอันไกลแสนไกล ผ่านไปตามอาณานิคมคามต่าง ๆ จวบบรรจบกับลำน้ำ ‘คงคา’ สายน้ำอันเยือกเย็น เปรียบประหนึ่งสายโลหิตสำคัญ ประสานชีวิตให้แก่มนุษย์และพืชพันธุ์สองฟากฝั่งมาแต่อดีตกาลกระทั่งปัจจุบัน

กระแสน้ำเอื่อยอ้อยไหลอยู่ไม่รู้จบนั้น บรรจบไปด้วยเรื่องราวนานาชนิด ซึ่งอุบัติขึ้นตามทิศทางที่พัดผ่านไป...

เรื่องราวของการทำสงครามขับเคี่ยวแก่งแย่งอาณาจักรในโบราณกาล เรื่องของความเจริญและความเสื่อมแห่งแผ่นดินตามยุคสมัย และเรื่องของกิเลสตัณหาแห่งมนุษย์ชนที่สลับเปลี่ยนกันเกิดและตายวนเวียนจำเริญเป็นลำดับอย่างขริมนิ่งอมพะนำ

มันคงและยืนนานอยู่ตลอดกาลสมัย

ผ่านอดีตมาสู่ปัจจุบัน และเปลี่ยนปัจจุบันให้เป็นอดีต
ดูการหมุนวนของกงล้อเวียน อันไม่มีวันสิ้นสุด

ลำน้ำนี้แสนจะเก่าแก่ มีกระแสบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์และ
เที่ยงธรรม เพื่อที่จะชำระบาปมลทินให้แก่มนุษย์โลก เป็น
สักขีพยานรู้เห็นในสงครามนองเลือด ซึ่งอุบัติขึ้นนับครั้งไม่ถ้วน
เพราะใจละโมบอันไม่มีวันรู้จักสิ้นของมนุษย์ นับแต่สมัย
อดีตกาลเรื่อยมา...

เป็นที่กล่าวกันว่า กระแสธารแห่งยมนาห์ ได้เคยไหลผ่านซาก
อันปรักหักพังของพระนครหัสตินปุระ ซึ่งจมหายสาบสูญไปได้
แผ่นดิน เมื่อบรรพกาลอันดึกดำบรรพ์มาแล้ว

หากว่ายมนาห์พูดได้ คงจะบรรยายทบทวนกลับไปยังอดีต
อันมีตมหน้าพิศวงเมื่อกาลโพ้น ให้สองฟากฝั่งได้สดับฟังถึง
มหากลียยุค อันได้เคยผ่านมาเป็นรอยจารึกไว้เหนือแผ่นดิน
ชมพูทวีป ด้วยความมัวเมาอำนาจาสนาของมนุษย์ผู้ห่างไกล
จากสันติ... สมัยเมื่อพระนครหัสตินปุระในจินตนาการอัน
เลื่อนรางยังคงรุ่งเรืองงดงามอยู่เหนือกุรุเกษตร

ณ ริมฝั่งยมนา กระแสน้ำอันเดียวกันนี้...

ดอชญา

บทที่ ๑

กุสินารานคร แคว้นแคว้นมัลลรัฐ

จันทร์กระจ่างทรงกลดกลางโพยม เปล่งรัศมีเป็นวงแหวน
ครึ่งซีก สลดชืดอยู่กลางพยับหมอกอันคลุมเครือ ดาวนักขัตฤกษ์
ริบหรี่ สิ้นสีอันพร่างพราว ฟ้าขาวแต่พยับครีမ် กระหิมหวนด้วย
แรงลมที่ระดมกันกระหน่ำ ฝนหาได้ฉ่ำฟ้าแต่ณภาข้างมืดสลัว
มัวสลดหมดรังสี

ดาวอุตรผลคู่นี้สลดสีระยับวะวับแวว ประดุจจ้อจกลับแก้ว
ประทีปส่องสว่างกระจ่างฟ้าอยู่เจิดจ้า ดาวโจรจรัสฟ้าอยู่
กลางหาว ดาวร้ายเรียงรายล้อมเป็นบริวาร วิฤติการณ์
แผ่กระจายเป็นลางร้ายไปทั่ว

แผ่นดินสะท้อนรัวลั่น

เศวตฉัตรกลดกันของจอมกษัตริย์หักสะบั้นบัลลังก์
สะท้อน

โลหิตซ่าเผ่นไปทั่วกุสินารานคร

ยอดปราสาททองแพรวเพริตบรรจงเจดจับแสงเดือนสลัว
ดูสดก่าสรดเศร้า พญาเร่งจับเจ้าอยู่ยอดโดมสูงเคียงคู่ดูละลือ
อยู่ข้างพญาหงส์แก้วด้วยดวงเนตรอันวาวแววเหมือนทับทิม
ในใจนี้กระหึ่มที่จะได้ลิ้มรสภักษาหารดาษเลือดทะลักราด
เลอะแผ่นดินนองแดงฉานกระเซ็นสาตไปทั่วปฐพี

พระนครสีเวียงแก้วแห่งแคว้นมัลลรัฐ บัดนี้คงมีแต่
ซากศพอันเกลื่อนกลาด ราชวงศ์ดับไปด้วยโลหิต ชีวิตต่อชีวิต
เข้าแลกกันแล้วพลันดับ

ตายยับระยำแหลกละลาญ

ขบถผลาญทหารหลวงลงแหลกลิ้น!

เสียงผีทำม้าย่ำแผ่นดินเป็นจิ้งหะ เกล้าคละกับเสียง
บัญชาการ ทหารขบถกระจายทั่วพระนคร ราษฎรจับเจ้า
ระทมทุกข์ความสงบสุขของเวียงแก้วสิ้นลงแล้ว ทูลกระหม่อมแก้ว
ของทวยราษฎร์กำลังประลัยลาญ

กลียุคกาลพลันบังเกิด...

เสียงฆ้องกระหึ่มบอกยามสองอยู่แว่ว ๆ ฝีเท้าม้าทหาร
ขบถวิ่งผ่านไปมาสับสนไม่ขาดระยะ ปราสาทราชมนเทียรแห่ง
มัลลรัฐสดึงเจียบเชียบ ขบถเข้าเหยียบราชฐานแพรวเพริศของ
กษัตริย์แห่งกุสินารานคร ทหารหลวงรักษาพระองค์นอนกอด
อาวุธสลายชีพเพื่อหาราชตามช่องทวารอย่างน่าอนาถ เลือดสด
กระจายไปทั่วแสงสลัวของชวลาอันวอมแวมส่อง มองเห็นแต่
ซากอันไร้วิญญาณของเหล่าทหารกล้าอยู่เกลื่อนกล่นหลามล่นไป
จนท้องพระโรงรัตนปราสาทปราภัยบรรยาไม่มีเหลือ

ยอดขุนพลผู้ซื่อสัตย์ขาดใจตายอยู่ข้างบัลลังก์ของมัลลระ-
มหาราช สนมกำนัลพลอยพินาศแหลกลาญ แม้บรมราชินีนาถ
ก็ยังต้องเป็นโลहितเกล้าไปทั่วพระวรกาย ชบสิ้นพระชนม์อยู่
บนแท่นบรรทม เพราะฮึดสู้ด้วยน้ำมือของกัตมายาจอมขบถ
อำมาตย์ผู้ทรยศประหารไม่เลือกหน้า

ราชอุทยานและปราสาทบรรทมชั้นในถูกล้อมไว้หนาแน่น

ทหารขบถกระจายออกยึดอำนาจโดยทั่ว

กัตมายาบังการให้เข้าค้นพระราชมนเทียรทองในทันใด

มัลละมหาราชถูกขังฟืดยูบนแท่นทรมาน ฉลองพระองค์
ขาดวุ่นวัน พระโลหิตชุ่มโชกไปทั่ววรกาย ทั้งสรรพางค์กาย
เต็มไปด้วยอาวุธ มหาราชสู้เยี่ยงกษัตริย์อันสูงส่งจนสิ้นพระกำลัง

จอมขบถจึงจับพระองค์ทรมานอย่างหลอโหด

จักรพรรดิแห่งมัลละรัฐเคียดชบอยู่กับพระอูระไม่ดิ่ง
พระวรกาย ธนุสองดอกปักตรึงอยู่ที่ช่วงพระกรทั้งสองข้าง
ทะลุเลยติดอยู่กับเครื่องทรมานตรึงแนบ

ปราสาทของท้าวเธอเจียบสงัด นานๆ จะได้ยินเสียงฆ้อง
แว่วเป็นสัญญาณ และเสียงของฝักดาบที่แกว่งไปมาตามจังหวะ
การเดินของเหล่าขบถ

“ประทับไม่ได้เพคะ ขออัญเชิญใต้ฝ่าพระบาทเสด็จ
โอ! นาคมัลลิกา พระองค์ต้องเสด็จ เชื้อตาลียาเถิดเพคะ...”

เนตรคู่ดำสนิทตื่นตระหนกประหวั่นหวาด รวากับแววตา
ของลูกมฤคยามผวา พักตร์เผือดสลดเศร้า ริมโอษฐ์ดูจกليب
จงกลนี้ระริกสั่น

“โอ! ตาลียา ข้าจะขอตายอยู่กับที่บรรทม ข้าไม่ยอมไป
ป่านะนี่เจ้าพ่อกับเสด็จแม่จะเป็นฉันใดบ้างก็มิรู้ ໄ”

พระพี่เลี้ยงโอบกอดเอาสิริร่างอันงามที่สั่นระรัวกับ
วิหคอยู่กลางพายุฝนนั้นไว้แนบอก ทูลเตือนด้วยเสียงอัน
สั่นระรัว

“ไม่ได้เพคะ ໄ! ชนนี้เสาวนีย์ให้ฝ่าพระบาทเสด็จเดี๋ยวนี้
ทหารขบถรุกไล่เข้ามาเกือบถึงพระตำหนักนี้เต็มทีแล้ว
เสด็จเถิดเพคะ หม่อมฉันจะอยู่รับหน้ามันเอง ไปหาพระเชษฐา
ณ กรุงชัยปุระ เพื่อขอกำลังพลมาช่วย...เทวะ!!”

ยังมีทันจะสิ้นเสียง พี่เลี้ยงก็ผวาหวีดร้องก้องด้วยความ
ตระหนก ร่างของขุนทัพหนุ่มแคว้นมัลลรัฐเผลอเข้ามาทาง
ช่องบัญชร มือขวากำดาบแน่น โลหิตเประอะเปื้อนไปทั่วทั้งกาย
ยอดทหารหาญทรุดกายลงถวายการระแทบบาทของกัลยาณี
ธิดาเจ้าพลากราบทูลกระหืดกระหอบ

“ปราสาทหน้าแหลกสิ้นแล้ว มหาราชและราชินี
สิ้นพระชนม์เสียแล้วเมื่ออดีตใจ ด้วยมือของอ้ายกัตมายา”

ราชธิดาแห่งกรุงกุสินารานครหวัดสุดพระสุรเสียงใน
ระบือเหตุร้ายอันจุใจมนั้น ชวนพระองค์ลงกับยี่ภู่ อ่อนเปลี้ย
ไปทั้งวรกาย ตาลียาผีเลี้ยงผวาเข้าประคองสิริร่างโศกิตไว้
เจ้าหญิงกันแสงรำไห้สะอึกสะอื้นปมเหตุภัยจะขาดรอน ความ
โทมัสระคนตระหนกพระทัยสุดขีด ประหนึ่งจะบันดาลให้
สิ้นพระสติสมฤตอยู่กัพระที่รำพันทั้งสะอื้นอาดูร

“โอ!...เจ้าพ่อและเสด็จแม่ของข้าสิ้นแล้วหรือนี เทวะ
แน่เช่นนั้นแล้วละหรือ ข้าคงจะตายแน่แล้ว อนิจจา! พระชนนี
ของลูก”

สะอึกสะอื้นตันตันพระอุระตะลึงนึ่ง ไม่อาจจะรับส่งสิ่งใด
ต่อไปได้ นอกจากจะฟูปลงกับเขนยสงบนิ่ง ด้วยสุดที่จะแบ่ง
อำนาจในดวงจิตต้านทานกับพิษวิปโยคโศกศัลย์ที่ประดังคั่งคั่ง
อุระ

อัศวนาคามิที่ทำการระสับกระส่ายนัก หันมาทางพระผีเลี้ยง

“ตาลียา ท่านจงช่วยประโลมเตือนพระสติให้แกกัลยาณิ
เจ้าเถิด ทหารกัตมายากับทหารหลวงปะทะกันอยู่ที่อุทยาน
ท้ายสระใกล้ตำหนักนี้เต็มทนแล้ว พวกเราแตกพ่ายถอยร่น

เข้ามาทุกขณะจิตก่อนสิ้นพระชนม์ ท้าวเธอมีรับสั่งให้เจ้าหญิง
เสด็จหนีไปยังแคว้นชัฎปุระโดยด่วน เหตุคืบขันจวนแจเข้ามา
ทุกทีแล้ว ทุกหนทุกแห่งตกอยู่ในอำนาจยึดครองของไอศัทรู
ผู้ทรยศสิ้น”

พระพี่เลี้ยงคีนสติ โอบกอดปลอบประโลมราชกัลยาณี
แห่งแคว้นมัลลรัฐนครในทันใด

“อัญเชิญเสด็จเกิดเพคะ ทหารขบถใกล้ถึงปราสาทนี้
เต็มทีแล้ว”

เจ้าหญิงรับสั่งทั้งกันแสงให้

“ไม่ไป ข้าจะยอมตายอยู่กับพระชนกชนนี”

อัครนาคากระวนกระวายยิ่งขึ้น ระบายปัสสาสะเอือก
ปักดาบลงกับพื้นปราสาทบรรทมอันแพรวพราวเอ๋ยขึ้น

“ประทับไม่ได้ตาลียา ไอ้ขบถมันหมายปององค์ราชธิดา
อยู่ที่เดียว ข้าจนปัญญาหนักแล้ว”

ตาลียาก้มลงกระซิบแผ่วกรอกช่องพระโศตราชกัลยาณี
น้อยผู้ไร้สติ

“พระชนกและชนนีทั้งสองเสด็จสู่สวรรคตแล้ว ฝ่าพระบาท
จะประทับอยู่ไย เสด็จเถิดหนาเพคะพระน้องหญิง ประการหนึ่ง
เพื่อที่จะหลบหนีไ้อั๊กตมายาเสียให้พ้น มันกำลังมุ่งหมายใน
สิริโฉมอยู่ ประการสองก็เพื่อการกลับคืนมาทำลายล้างไ้อั๊กต
ให้จงได้ นาคมัลลิกาเอ๋ย อย่าได้ทรงลืมเสียว่า ฝ่าบาทคือ
ราชธิดาองค์เดียวของอาณาจักรมัลละรัฐ ผีวิภลียาเธอมีแก้แค้น
แทนพระชนกชนนีแล้วไซ้ร้ ก็ยังจะมีใครอีกเล่าที่จะบังอาจ
มาล้างไ้อั๊กตมายา ขุนพลผู้ทรยศให้แหลกลาญไปได้ ขอได้โปรด
สงบพระทัยเส้าไว้ก่อนเถิด เพราะบัดนี้ เหตุการณ์คับขันบีบรัด
เข้ามาจนตัวทุกขณะแล้ว”

ระดับเสียงที่เลี้ยงที่ปลุกปลอบพระทัย ระคนกับความ
ซึ่งเคียดพิโรธแค้นซึ่งผุดขึ้นแทนวิปโยคโศกศัลย์ในทันใด
เจ้าหญิงนาคมัลลิกาสะบัดเงยพระพักตร์ขึ้นประหนึ่งจะเสีย
พระสติ เพราะเพลิงแค้นอาชาต เนตรงามทั้งคู่พลันเปลี่ยนแสง
ซีมสลดเป็นลุกโรจน์แวววาว ดุจดวงตาของนางพยัคฆ์ยามเมื่อ
ต้องเจ็บ รับสั่งสบถพึมพำด้วยสุรเสียงกร้าวกระดัง

“ไ้อั๊กตมายา! ข้าจะกลับมาพร้อมกับแสนยาชัยปุระ
เพื่อเหยียบขี้มันให้แหลก ประหารมันให้สิ้นเชื้อโจรราชบัลลังก์
กระทำการทุกอย่างให้สาสมกับแรงทรยศอันชั่วร้าย ที่ได้บังอาจ

ปลงพระชนม์พระชนกชนนีของข้า ตูก่อนอัศวนาคา ข้าจะไป
แคว้นชัยปุระพร้อมกับท่านเดี๋ยวนี้...ตาลียา..."

โผเข้ากอดพี่เลี้ยงแน่น น้ำพระเนตรพรingsพรู

“นาคมัลลิกาขอลาแล้ว หากบุญยังมีคำจุนให้ชีพมิสลาย
ไปเสียก่อนด้วยน้ำมือไอ้ขบถ ข้าคงจะได้กลับมายังไอศุรย์
มัลละรัฐอีก”

ตาลียากระชับกอดวรกายน้อย ๆ ที่สะท้อนอยู่ใน
อ้อมอกแน่น น้ำตาพลอยจะยิ่งหลั่งไหลออกมาด้วยความรันทด
เศร้าสังเวชสด คลุ่มสิริร่างผุดผ่องราชธิดาแห่งแคว้นมัลละรัฐ
ไว้ด้วยภูษาดำสนิท เจ้าหญิงรวบเส้นเกศยาวสยายไว้สนิทแนบ
หันกลับมาจุมพิตอย่างรวดเร็วด้วยพระอาการอ่ำลาให้แก่พี่เลี้ยง
แล้วเสด็จผละตามอัศวนาคาออกมาทันที

ตาลียาตามออกมาส่งเพียงหน้าปราสาท และทอดสายเนตร
มองดูเจ้าหญิงนาคมัลลิกาผู้ประทับอยู่บนหลังม้าทรงสีขาว
ตัวค่อนงโปกพระหัตถ์ไหว ๆ อ่ำลาเป็นครั้งสุดท้าย แล้วจึง
กระตุ่นม้าศึกออกแผ่นโผนโจนตามยอดทหารแห่งกุสินารา
ฝ่าความมืดของรัตติกาลไปโดยเร็ว

ท่ามกลางความสลับรางของเดือนสลด ม้าศึกสามม้าห้อยตะบึง
ออกมาทางหลังปราสาทด้านหนึ่ง ทั้งสามม้าวิ่งเรียบเป็น
หน้ากระดานควบเต็มเหยียด ม้ากลางขาวโพลน มองเห็นได้ถนัด
อยู่กลางแสงจันทร์ ขนาบมาด้วยม้าดำทะมึนอีกสองตัว อัสดร
เจนศึกทั้งสามเพ่นพ่านหน้าทหารหมู่หนึ่ง นายทหารขบถสะอึก
เข้าขวางหน้า ตะโกนก้อง

“นั่นใคร หยุด!”

ขาดเสียง นายทหารขบถผู้นั้นพลันพลิกผละลงจาก
หลังม้าลงไปตามตัวดิน โลหิตสาดกระจาย

ทั้งสามโผนเลยฝ่าไปในความมืดอย่างรวดเร็ว

เสียงแตรสัญญาณดังขึ้น และจึงปรากฏเสียงฝีเท้าม้า
อีกหลายสิบวิ่งตามไล่มาในทันที ฝีเท้าม้ากระทบพื้นดังระรัว
กึกก้องท่ามกลางความเงียบสงัดของราตรีกาล และความ
หนาวเย็นของละอองน้ำค้างกลางดึก

พลาหกคณะโผนไปตามความประสงค์ของผู้เป็นนาย
มุ่งตรงไปทางประตูเมืองด้านตะวันออก ทหารขบถที่รักษาการณ์
อยู่พากันกรูเข้ามารายล้อมไว้ ทั้งสามวิ่งม้าชะงัก

“เฮ้ย!...หยุด พวกเจ้าเป็นใคร และจะไปไหนกัน?”

“เปิดทางให้เราเดี๋ยวนี โดยคำสั่งของขุนพลกัตมายา บัญชาให้เราไปยังนาคประดวน”

“ท่านผู้บัญชาการไม่เคยมีคำสั่งให้ใครออกนอกกำแพง เมืองเลย พวกท่านเป็นใคร และมุ่งจะไปนาคประดัวด้วยจุดประสงค์ อันใด?”

“ราชการลับ พวกเจ้าไม่อาจรู้ได้ เราคืออัสวานาคา ทหารคนสนิทของกัตมายา”

นายทหารขบถจับบังเหียนม้ากับอานกวาดสายตา พิจารณาดูสามทหารอย่างพิถีพิเคราะห้ สองขุนศึกที่อยู่บน หลังม้าดำเป็นบุรุษวัยฉกรรจ์ อยู่ในเครื่องรบครบครัน ร่างกาย เปราะเปื้อนโลหิต อีกร่างหนึ่งอยู่บนม้าศึกสีขาวล้วน คลุมผ้า ก้ามะหิยี่ดำตลอดร่างเหลือไว้เพียงวงหน้ารูปมนคมคาย มือตะะ อยู่ที่ยึดมุดาบข้างแครงม้าตลอดเวลา

ทั้งสามม้ากระสับกระส่ายเต็มที่ หมุนตัวไปมา ส่งเสียง ก้องใคร่ที่จะเผ่นโผนเข้าหาเพื่อนม้าศึกด้วยกันที่ยืนประจัน ขวางหน้าอยู่

นายทหารขบถยืมและกัมศิระให้

“อศวนาคาและปรเมศร์ ขำรู้จักท่านดี แต่นายทหารหนุ่มรูปงามผู้ยืนม้าขาวอยู่กลางนี้เล่าใคร เพราะข้าไม่เคยได้เห็นมาก่อนเลย อ้อ...ไหนละ คำสั่งของผู้บัญชาการ มิฉะนั้นพวกท่านจะออกไปมิได้”

ทั้งสามเหลือบมองสบตากันซึ่ง นิ่งอันไปชั่วอึดใจ ขณะนั้นเสียงฝีเท้ามาควบติดตามมาเบื้องหลังก็ก้อง พร้อมกับเสียงบัญชาการที่ตะโกนลั่น

“เฮ้ย! จับสามม้านั้นไว้ เจ้าหญิงนาคมัลลิกาเสด็จหนี ม้าขาวนั้นคือเจ้าหญิง”

ในพริบตา ทหารรักษาประตูพระนครก็กระจายออกรายล้อมทั้งสามไว้โดยรวดเร็ว ทันใดนั้นเอง อศวนาคาและปรเมศร์กลับกระตุ่นม้าโผนเข้าใส่ทหารขบถราวกับพยัคฆ์ร้ายเข้าตะครุบเหยื่อ

นายทหารผู้ยืนม้าขาววางอยู่เบื้องหน้า

ศิระหลุดกระเด็นลงไปกลิ้งอยู่กับพื้นในบัดดล

ดาบของขุนศึกทั้งสองประสานกระหน่ำอยู่กับดาบของ
เหล่าทหารขบถที่ประดาหน้ากันเข้าอย่างลั่นหลามดังกังวาน
ก้องม้าคะนองสะบัดยางแล้วแผ่นโผนโจนเข้าหาศัตรูอย่างรู้ที่

อศวนาคาแผ่นเข้าเคียงข้างเจ้าหญิง ฟาดฟันทหารขบถ
อยู่อย่างดุเดือด พลางร้องตะโกนสั่งสหายร่วมประจัญศึก

“ปรเมศร์ พัทธราชธิดาให้จิ้งหิ้ง ระวังตัว!”

ปรเมศร์สะอึกแหกทหารเข้ามาทางด้านซ้าย ดาบต่อดาบ
สัมผัสกันฉาดฉับ เกิดเป็นประกายในความมืดมิด ทหารขบถ
แตกกระจัดกระจายหล่นร่วงลงจากหลังม้าอยู่ตลอดเวลา
ด้วยคมดาบอันเกรียงไกรของสองขุนศึก ประจวบจรดสี่ที่ตกอยู่
ในท่ามกลางฝูงสุนัขป่า ซ้ายและขวาก็หนักแรง

โลหิตสาดกระเซ็นไปทั่ว

ทหารขบถไม่อาจจะเข้ามาชิดตัวได้

ใครสะอึกเข้ามา ก็ผงะหงายออกไป

ประกายดาบดูเป็นมันวับน่าสงของกลางแสงจันทร์สลัว ๆ
ในความเงียบของเวลาดีกสงัด ทหารม้าที่ติดตามนั้นจวนจะทัน

อยู่รวมร่อ พลันทหารรักษาการณ์ที่รุ่มล่อมอยู่ก็ตายยับแตกเป็น
ช่องโหว่ ด้วยไม่อาจทานฝีมือดาบ เปิดช่องทางให้ผ่านออกไปได้
โดยทันใด

นาคมัลลิกาเตือนม้าทรงตัวคะนองโผนหนีทหารขบถ
คนหนึ่งมุ่งออกทางช่องว่าง แต่แล้วก็ถูกสกัดไว้อย่างหนาแน่น
ชั่วอึดใจเดียวปรเมศร์ก็ตามมาทัน แล้วทหารที่สกัดกั้นเจ้าหญิง
ไว้ก็พลันแตกกระจาย ปล่อยให้ราชธิดาแห่งกุสินารานคร
หลุดพ้นออกจากวงล้อมได้ อศวนาคากัดฟันตัววัดดาบขึ้นรับดาบ
ของทหารคนหนึ่งแล้วร้องตะโกนก้อง

“เสด็จหนีเร็ว! ไม่ต้องเป็นห่วงข้าพระบาท”

เจ้าหญิงชักม้าห้อตัดออกนอกกำแพงเมืองโดยเร็ว และ
ประทับหยุดรื้อรออยู่นอกกำแพงเมือง สองทหารเสือยังคงฟาดฟัน
อยู่ท่ามกลางวงล้อมที่หนุนเนื่องเข้าตลอดเวลา ต่างล้มตายลง
กลาดเกลื่อน ทั้งสองกวัดแกว่งดาบประหัตประหารและป้องกัน
ตัวอยู่รอบด้านเคียงคู่กัน

ครู่ใหญ่จึงหลุดพ้นออกจากวงล้อมได้...

ขณะที่แผ่นโผนติดตามเจ้าหญิงออกไปนั้น ประเมศร์ก็ถูก
หอกจากทหารคนหนึ่งพุ่งเสียบทะลุตลอดอก ผงะพลิกจาก
หลังม้าแน่นิ่ง นาคมัลลิกาทอดพระเนตรเห็นเหตุการณ์อัน
สยดสยองนั้นโดยตลอด ด้วยความตระหนกพระทัยเป็นยิ่งนัก
ประทับลึงเลตัดสินพระทัยไม่ถูก

พอดีกับที่อัสวนาคาตามมาทัน

“ฝ่าพระบาทหนีเร็ว ทหารม้ามันตามมาแล้ว ระวัง
พระองค์ให้จงหนัก”

แล้วม้าศึกทั้งสองก็แผ่นโผนไปในความมืดสลัว ยึดเอาแนวป่า
กับริมทะเลทรายเป็นแนวนำทาง พันทรายมองเห็นอยู่ลิบ ๆ
สุดสายตาจากแสงเรืองรองของดวงเดือน ภูษากำมะหยี่ที่คลุม
พระอังสาเจ้าหญิงปลิวไสว ม้าทรงตัวคะนองหือสุดเหี้ยมด
เคี้ยวข้างไปกับอัสวนาคา

เบื้องหลังทหารขบถไม่ต่ำกว่ายี่สิบม้า หือติดตามมา
ไม่ลดละ ธนูหลายดอกวิ่งออกจากแหล่งพุ่งแหวกอากาศไล่หลัง
มาอย่างน่าเกรงอันตราย ทหารม้ากระชั้นชิดเข้ามาทุกขณะ

เจ้าหญิงโน้มวรกายลงแนบกับหลังม้าทรง รับส่งกับอศวนาคา ด้วยสำเนียงสั้นเครือ

“อศวนาคา เห็นทีเราจะไม่พ้นแน่ ประเมศร์เป็นฉันใดบ้าง?”

“สวรรค์ย่อมไม่ทรงเข้ากับไอ้คนคด ฝ่าบาทต้องหลุดพ้นจากการติดตามนี้ไป เพื่อกลับมายังความพินาศนิพพานให้กับมัน ประเมศร์ปฏิบัติงานตามเกียรติศักดิ์อันสูงส่งของเขาแล้ว และข้าพระบาทก็กำลังปฏิบัติอยู่เดี๋ยวนี้ ฝ่าบาท ระวังหนู!”

เสียงฝีเท้าม้าสะเทือนกึกก้อง แม้จะเป็นเวลากลางคืน ผลลัพท์ที่ตลบขึ้นอันเกิดจากฝีเท้าม้ายังคงมองเห็นเป็นควันดำครึ้มอยู่เบื้องหลัง ฝ่ายหนึ่งหนี อีกฝ่ายหนึ่งติดตามอย่างไม่ลดละ ราชธิดาน้อยแห่งมัลลรัฐส่งพระสุรเสียงแจ้วสำแดงความอ่อนตึงสามาทางขุนทัพหนุ่มอีกว่า

“ข้าไม่ออกไปเลยนะอศวนาคา ด้วยไม่ประสงค์จะต้องศิโรราบให้แก่ใครเพื่อขอความช่วยเหลือ แม้แต่คู่หมั้นของข้าเอง บัลลังก์มัลลรัฐมิใช่สิ่งอันพึงปรารถนาและคู่ควรกับข้า นอกจากโลหิตของไอ้กตมายา ที่จะมาล้างบาป ถวายให้แก่วิญญาณของพระชนกชนนีเท่านั้น อศวนาคา ข้าไม่พึงปรารถนาสัตยราชันย์

แห่งชัยปุระ ผู้จะมากู้อาณาจักรมัลละรัฐ แต่ข้าปรารถนา
ยอดทหารผู้ก่ดีเยี่ยงท่าน”

แม้ว่าจะกำลังปวดร้าวอยู่ด้วยบาดแผล และแสนที่จะ
เหน็ดเหนื่อยแทบขาดใจ ขุนทัพแห่งมัลละรัฐก็จำต้องยิ้มออกมา
ด้วยความปีติใจ เพราะถ้อยคำร่ำอย่างบริสุทธิ์ชื่อของเจ้าหญิง
องค์น้อย

“รับสั่งของพระราชบิดา บัญชาให้ข้าพระบาทนำฝ่าบาท
เสด็จไปประทับอยู่กับองค์เชษฐาธิราช ณ กรุงชัยปุระ
ต่อจากนั้นจึงค่อยคิดมากำจัดไอ้กัตมายาให้สิ้นเชื้อ อย่าทรงลืม
ว่าองค์สัตยราชันย์คือพระคูหมั่นของฝ่าบาท ข้าพระบาทเชื่อ
แน่ว่าเสนาชัยปุระคงจะขยี้ทัพกัตมายาแหลกไปได้ภายใน
พริบตา...โอ๊ะ!...ฝ่าบาท...ข้าถูกธนูเสียแล้ว”

ยอดทหารมัลละรัฐพลงกับหลังม้า ธนูดอกหนึ่งเสียบ
ตรึงอยู่บนหลังสันไปมาด้วยความแรง นาคมัลลิกาแก้วพระวรกาย
แนบกับหลังม้าลงไปอีก ธนูดอกหลายดอกวิ่งข้ามเศียรเจ้าหญิง
ไปอย่างหวุดหวิด

“โอ!...อ้าวนาคา!”

อศวนาคาขบพันแน่น แข็งใจทุลอย่างยากเย็น

“ข้าฯ ไม่อาจจะตามไปฉลองพระบาทพระองค์หญิงต่อไปได้อีกแล้ว อัญเชิญเสด็จตามลำพังเถิด อย่าทรงลี้มว่าฝ่าบาทจะต้องเสด็จไปยังแคว้นชัยปุระ อย่าเสด็จกลางทะเลทรายจงเสด็จไปยังป่าเวทิส ตัดเทือกเขาอาระวัลลี...”

ยังมีทันจะสิ้นเสียง ขุนทัพผู้ภักดีก็พลันพลิกวิ่งจากหลังม้าไปพูนึงอยู่กับพื้นทราย สงบนิ่งเป็นดุษณี เจ้าหญิงรั้งม้าทรงหยุดในทันใด วกกลับมาทอดพระเนตรดูร่างของทหารกล้าครางในลำพระศอแผ่วเบา

“โธ่!...อศวนาคา...”

ทหารม้ากระชั้นชิดเข้ามาทุกขณะ มีระยะห่างกันพอจะจำหน้ากันได้ เจ้าหญิงจึงมีพระสติ ตัดสินพระทัยเด็ดขาด กระตุ้นอัสตรตัวคเณงศึกโผนตะบึงออกแนวป่าโดยเร็ว ทหารม้าขบถกระจายกันออกสกิด นาคมัลลิกาชักม้าห่อตัดเข้าป่าใหญ่ พลาหกลีเสวตผู้มีฝีเท้าเลิศวิ่งเต็มเหยียดราวกับลมพัดฝ่าความมืดของราตรีกาลลับหายไปในปีลี้อย่างรวดเร็ว

ปัจจุสมัยไขแสงแดงเรือ ๆ ลงมาจับยอดไม้ในแนวป่าและ
ลาดกระโทบเม็ดทรายทำให้เกิดเป็นประกายวูบวาบแลเห็นลึบ ๆ
เป็นพื้นราบไปตราบชั่วสุดสายตา ไก่แก้วและสกุณาส่งเสียง
จำเรียงแจ้ววะแว่วป่า ประจุหนึ่งดุริยางค์พนาที่องค์เทพเจ้า
ทรงเสกสร้างไว้เพื่อให้เป็นศรีป่าดั่งกังวานขับกล่อมอยู่
ตราบชั่วนิรันดร์

ยอดเขาเตี้ยเรื่อย ๆ กับพื้นทรายอันลือรุด ด้านสุดกับ
แนวป่าติดมหาทะเลทราย ด้านหนึ่งเป็นที่ร่มรื่นเย็นสบายด้วย
เงาพฤกษัตถุณชาติเขียวขจีดูพิลึกแสนงามล้ำ มีสระน้ำใสสะอาด
บริสุทธิ์ส้างด้วยบัวชมพูนุช กระจับผุดบุษบาสะพร้งดั่งสร้างไว้
บริบูรณ์ไปด้วยพืชพันธุ์และธัญญา

ม้าไม่ต่ำกว่า ๑๐ ตัว ยืนล้อมยอดหญ้าอ่อนอยู่ทางด้านหนึ่ง
พฤษาหึ่งหวนก้องด้วยลมเช้า เสียงก่าไลข้อเท้าและโซ่ตรวน
ดังอยู่ตลอดเวลา

นั่นคือเหล่านางทาสที่มหาโจรแห่งเวทิสผูกมัดมัดติดไว้กับ
ต้นไม้เป็นระนาว นางทาสสาวระทวยไปมา มือและเท้าที่ถูก
ตรึงตราด้วยปลอกเหล็กจองจำ แต่ละนางงามล้ำด้วยแรกรุ่น

แม่ทาสกรุ่นไปด้วยอัสสุชลรันทต เสียงครวญกำสรดแว่วแผ่ว ๆ
อยู่เป็นระยะ

สามมหาโจรทมิฬยืนสนทนากันเบา ๆ ทางด้านหนึ่ง
ทั้งสามร่างทะมึนสูงใหญ่ ใบหน้าเหี้ยม ต่างทอดสายตามองดู
บริวารหุงอาหารและให้หญ้าม้า บ้างก็นอนเล่นอยู่กับกอหญ้า
ขณะนั้นคนหนึ่งในสามก็ไหวกายและเอ่ยขึ้นเป็นสำรวล

“พยัคฆา จะว่าอย่างไรหรือเจ้า ข้าจะว่าวกกลับไปทาง
นาคประตีกว่านา ทหารชัยปุระมันคอยดักเราอยู่ที่เดียว ฮี!
ประตีย์ก็โต้เหี้ยมแหย่กันเท่านั้น”

ขุนโจรผู้มีนามว่า ‘พยัคฆา’ กอดอกนั่งขีมิอยู่ ใบหน้า
มีรอยอาวูธ จากหัวคิ้วลงมาจรดแก้ม ดูเป็นรูปแผลเป็นน่ากลัว
นัยน์ตาคมกริบปานเหยี่ยว เมื่อได้สดับสัพยอกจากสหายเท่านั้น
ก็ถอนใจเบา ๆ

“นาคประตีย์นั้นนะรี ข้ายังมองไม่เห็นว่าจะเอาทาสเหล่านี้
ไปขายให้แก่ใคร ดีไม่ดีก็ได้บรรลักษ์กันออกมาละหว่า ทหาร
ปัจฉากาข้าไม่ค่อยจะไวใจนัก หรือว่าอย่างไร ทิปิโย?”

‘ทิบิโย’ ผู้มีร่างตระหง่านและอารมณ์ขรึมเยือกเย็นที่สุด
ชำเลื่องไปทางนางทาส ขณะที่ลืบลำคาง

“ข้าคิดว่าทำตามจิตตกาน่าจะปลอดภัย นาคปุระนั้นไซ้
ข้าพอจะเข้าไปได้ เราฝากขายให้แก่พ่อค้าเมืองนั้นสิ และ
อย่าเสือกอูตริเข้าไปในกรุงเหมือนเมื่อคราวที่แล้วคงจะไม่กระไร
นักดอก แต่หากขึ้นมุ่งไปชัยปุระ ข้าเห็นว่าคงได้พินกันยับ
ละหว่า ข้าเองคร้านเต็มทน หลบหน้ามันเสียดีกว่า”

จิตตกากุมต้ามดาบพลางสรวลสันต์

“ข้าก็ว่าอย่างนั้น อย่าดันทุรังเลยหว่า เจอะกันที่ไร
เป็นต้องเสียเปรียบมันทุกที ตัวต่อตัวนี่สิ ไม่มีวันเจอะเสียละ”

พยัคฆาทอดสายตาไปตามพื้นทรายอันแลเห็นจดขอบฟ้า
ลิบๆ เบื้องหน้า พยัคฆ์หน้ารับ

“เอาเป็นอันว่าตกลงตามคำของเจ้าจิตตกา ข้าเองก็ระอา
ที่จะต่อกรกับมันเหมือนกัน แต่ว่านาคปุระนะ พอจะขายทาสสาว
เหล่านี้ได้ราคาดีอยู่ดอกหรือ...”

ขณะนั้นนัยน์ตาขุนโจรก็เบิกโพลงร้องขึ้น

“เฮ้ย! ดูนั่น ม้าใครกัน?”

พร้อมกัน พยัคฆาชีให้สองสหายมองดูไปยังชายป่า
ด้านหน้าที่ติดกับทะเลทราย

ทิปิโยและจิตตกาจ้องตาม และจับอยู่ที่ทัศนภาพนั้น
แน่วแน่มิจะกะพริบตา อุทานอย่างพิศวง

“เฮ้! อัศจรรย์จริง แอ้ นั่นมันทหารหรือนักบุญกันแน่หว่า?”

ในระยะอันห่างไกลนั้น อัศวรสีเสวตสลับอย่างอ่อนระโหย
เหยาะอ้อยๆ ไปตามแนวป่ากับทะเลทราย ทั้งม้าและคนดู
จะอ่อนเพลียเต็มทน สามขุนโจรมองเห็นได้ถนัดชัดเจน เพราะ
อยู่ในภูมิประเทศที่สูงกว่า ลมในทะเลทรายพัดแรงพัดเส้นผม
ยาวสยายปลิวไสว

ปรากฏชัดว่าร่างบนหลังม้านั้นคือสตริ

ทิปิโยตะโกนบัญชาบริวารโดยเร็ว

“ธนู ล้อมจับม้าขาวตัวนั้นให้เข้าเร็ว ดูเหมือนจะเป็นสตริ”

ขาดคำ ชั่วจิตใจต่อมา ม้าไม่ต่ำกว่า ๕ ตัว ก็ห้อยจาก
ภูเขาเล็ก ๆ นั้น วิ่งแยกย้ายกันเรียงหน้าเข้าล้อมม้าขาวที่
มองเห็นอยู่ลิบ ๆ ไกลเข้ามาทุกขณะ จนอาจมองเห็นกันได้ถนัด

ผู้ที่อยู่บนหลังม้ารู้สึกกายก็เมื่อได้ยินเสียงม้าตัวคะนอง
ร้องขึ้นกึกก้อง เพราะมองเห็นม้าหลายตัววิ่งล้อมเข้ามาอย่าง
มิใช่มิตร หมดหนทางที่จะหลีกไปทางใดได้โดยสิ้นเชิง ทุกๆ ด้าน
ถูกล้อมไว้หนาแน่น ทราบในทะเลทรายก็เป็นฝุ่นตลบอบอวล
ด้วยผีเท้าม้าไกลเข้ามา...และไกลเข้ามาทุกอึดใจ

ตะลึงอันไปครู่ใหญ่จึงได้สติ รอยยิ้มอ่อนระโหยทอดอาลัย
ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากแบบบางอันแห้งผาก รังม้าตัวคะนองไว้
กระซิบแผ่ว

“อย่าคะนองไปนักเลย ม้าเอ๋ย ข้าสิ้นแรงแล้วละ และ...
กำลังจะจากเจ้าไปอยู่ ณ บัดนี้ แล้วด้วย”

นางคือทรามวัยแรกรุ่งนกำดัด ผู้มีโฉมกายอันประเสริฐ
ไปทั่วสรรพางค์ วงพัคตร์วิไลชวนให้เกิดความอัศจรรย์แก่
ผู้ได้ยลนั้นเผือดสลดชะมุกชะมอม ส่ำแดงความละเหี่ยและ
ไร้กำลัง นางแข็งใจปลดกำไลหัตถ์ทั้งสองออก ปีนเพชรสัญลักษณ์

ของราชกัลยาณีธิดาเจ้า ถูกกระซอกและเหวี่ยงทิ้งไปยังพื้นทราย
โดยเร็ว

อีกชั่วอึดใจ สิริร่างนั้นก็พลันร่วงลงมาพุบ่ออยู่กับพื้น
เป็นคุษณี ขณะเดียวกับที่เหล่าโจรเข้ามาถึงตัว...

ขุนโจรทั้งสามยืนมองร่างอันงดงามประหลาดของนาง
ผู้ซึ่งถูกนำมาตรงหน้าด้วยความอัศจรรย์ใจ และอ่อนระโหย-
โรยแรงเหลือที่จะกล่าว แวเนตรดำขลับนิลทั้งคู่ก็ยังแฝงไว้ซึ่ง
ความเด็ดเดี่ยวทะนงห้าวหาญ

“เจ้างามเหมือนรูปนรมิต ทำให้ข้าคิดว่าได้กำลังประสบ
โฉมลักษณะมีเทวีนีชีวะหรือ”

พยัคฆาแผลอกายรำพึงออกมาอย่างปิติใจ จิตตกายก็มือ
ขึ้นลูบหนวด สอดโพล่งขึ้นอย่างผ่าซากว่า

“บา! เทพดาประทานนางฟ้ามาให้ข้า หรือว่าให้ใครกัน
แน่หว่า?”

แต่ทว่าปิโยหวัระห้าวต่ำในลำคอให้แก่อารมณ์คะนองของ
สหายทั้งสอง เอ๋ยเรียบๆ

“ประทานมาให้เป็นการกำลังใจภายใต้แสงพระบาทแห่ง
พระแม่เจ้ากาลิ มิใช่เพื่อเจ้าหรือเพื่อใครทั้งสิ้น ข้าแสงหานางทาส
ผู้มีโฉมกายและวงพักตร์ลักษณะเยี่ยงนี้มานักหนาแล้ว
อย่างต่ำที่สุด ผู้ที่เป็นเจ้าของ คือจำนวนเงินหนึ่งแสนตำลึงทอง
เจ้าจิตตกามีทองแสนตำลึงก็เอามาแลก”

จิตตกห่อไหล่ลงพลางหัวเราะก๊อง ย่างเข้ากระซากร่าง
โศภิตนั้นลงมาจากหลังม้า และประคองไว้ จับคางกลมกลิ้งเล่น
ด้วยมืออันหยาบคาย ในพริบตาเดียวนั้นเอง ขุนโจรสลัดหน้า
ด้วยความซา อันเกิดจากการตอบอย่างรุนแรงเกินคาด ที่เกิดขึ้น
ด้วยฝ่าหัตถ์น้อยๆ ไม่น่าจะมีพิษสงของนาง

ทหารโจรทั้งสี่หันตะลึง ณ บัดนี้ ทุกคนได้เห็นนาง
ผู้เลอลักษณ์ยืดยาวขึ้นเต็มส่วนอันกะทัดรัดของนาง ดวงหน้า
สำแดงความเกรี้ยวกราดดุตัน ริมฝีปากมัมสนิท แววเนตร
เป็นประกายวาว

จิตตกจ้องดูด้วยความฉงนสนเท่ห์มากกว่าที่จะโกรธ
ขุนโจรแผดเสียงก้องอย่างสบอารมณ์

“ฮะ! ฮะ! เก่งกาจอะไรนะนี่แม่ทาส”

“ไอ้โจรจันทาล” เสียงแหลมปานระฆังเงิน ทว่าเปี่ยมไปด้วยอำนาจดั่งกังวานตวาดมาในทันใด

“นี่เจ้าจับตัวข้ามาเพื่อประสงค์อันใดกัน?”

คิ้วขมวดของจิตตกาเลิกลีขึ้น ยังหัวเราะร่วน

“อูแม่เจ้า รวากับนางพญา ถูกละ ข้ามหาโจรแห่งเวทิส จับตัวเจ้ามาทำไมกระนั้นรี ฮะ! ฮะ! จงดูนั่นแน่ะ เจ้าจะต้องเป็นอย่างนางพวคนั้น นางทาสอย่างไรเล่า งามๆ อย่างนี้จะขายคล่องดีนัก ฮะ! ฮะ!”

ดรุณีนางร่างสละราญเข้าเลื่องเนตรอันหวาดประหวั่นไปทางกลุ่มนางทาสนิดหนึ่ง พักตร์เผือดสลดลง ประกายเนตรฉายแสงแห่งความสิ้นหวัง ทว่าแต่แล้วก็กลับลุกวาวเป็นประกายกล้าแข็งมองสบขุนโจรทมิฬอย่างไม่พริ้นพริ้ง

“ไอ้โจรใจทมิฬ เจ้าจะอย่างไรกับข้าก็ขอเชิญ ทว่าบัดนี้ข้าได้รู้จักเจ้าละ ไอ้ขุนโจรแห่งเวทิส ที่ทหารของแผ่นดินติดตามล่าอยู่ทุกทิวาราตรี พวกเจ้าจะต้องประสบกับความพินาศฉิบหายสักวาระหนึ่งในไม่นานนี้นัก”

จิตตกาสะยะหน้าเหย้มเข้ามาใกล้

“ทหารหลวงนะรี สะ! ข้าต่อให้ทหารทั้งกรุงด้วย ที่จะยกกัน
เข้ามายังความพินาศฉิบหายให้แก่ข้า ดีละ ปากกล้านัก ข้าจะ
ทำอะไรให้เจ้าดู เฮ้ย! วิตตา ตรึงไว้ ข้าอยากจะดูหน้าแม่ทาส
โนมงามวาจาเก่งกาจยามเมื่อสัมผัสเหล็กเผาไฟสักนิด”

นางถูกทหารโจรจับตรึงไว้มันอย่างสุดที่จะขยับเขยื้อน
จิตตกอย่างเข้ามาพร้อมด้วยเหล็กประทับตราทาสที่เผาไฟจน
แดงโชติช่วง และรอยยิ้มสะยะอันน่าพรั่นพรั่น นางมองดูเหล็ก
เผาไฟด้วยความหวาดกลัวลนลาน ดิ้นโดยเต็มกำลังและ
ร้องก้อง แต่ไม่อาจจะหลุดพ้นไปจากกำลังแขนล่าสันแข็งแรง
ประหนึ่งปลอกเหล็กเหล่านั้นไปได้

จิตตกาส่งเสียงหัวเราะลั่น ค่อยๆ แลบเหล็กเผาไฟลงบน
ข้อมือเรียวดุจลำเทียนนั้นทันที นางสะดุ้งกายและร้องแหลม
กรีดจนสุดเสียง บิดกายเร่าด้วยความปวดร้าวอย่างสุดที่จะ
ทนทานความโหยสละเหยและพิษบาตผลจนกรรจ์ อันเกิดจาก
เหล็กเผาไฟเกินกว่ากำลังที่นางจะทนทานต่อไปได้

แม่ทาสสาวผู้ถูกประทับตราพลันล้มพับอยู่กับที่

หนึ่งหมดสดีสัปชัญญะไปในเวลานั้น

ท่ามกลางเสียงสรวลสันต์อย่างสบอารมณ์ของสามขุนโจร
หมีพแห่งเวทิสันตั้งอยู่ก็กัก้อง ต่างทรุดกายลงมองดูร่างเจดฉัน
ไร้สติของเฉลยสาวอยู่อย่างพึงพอใจ

ครบอย่าง

ปฐพีเพลิง (เล่ม ๑)

๑๕๗

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตคลองสาน (บรมราชชนนี) ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๓๙๒ E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8010-1

เผยแพร่ครั้งแรก โดยสำนักพิมพ์อรุณ กรกฎาคม ๒๕๖๘

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)